

каго Одиссеа, съ кою радость те примамъ. Азъ самъ безсмертна: ни единъ смертникъ не може да влезе въ той островъ и наказанъ заради свою дерзость; и самое ваше жораблетрошеніе не щеше може да вы упаци отъ мою ярость, ако азъ не те любехъ. Отецъ твой ірія това истое благополучіе кото и ты: но, увы! не зная да го оупотреби: сохранихъ го много време въ той островъ, и бѣше му возможно да живѣе здѣ съ мене единымъ безсмертенъ животъ; ю слѣпая негова ревность, да се врати во свое западное очетество, сотвори го да остави сичкія ты ползы. ты видишь що е изгубилъ онъ за Итакій, кое не може веке да види, онъ иска да ме остави и пойде; но и азъ си отмѣстихъ съ одну вѣтренную бурю: неговый корабль по много времени като стана вихрушка, пропадна во глубину морскую: ползуйсе отъ единъ примѣръ толко прискорбенъ. Слѣдъ неговое кораблекрушеніе нѣмашъ вече да се надѣшъ нищо. Ни да го видишь, ни да царувашь вечъ слѣдъ него въ островъ Итакій. Утѣшисе за погубленіе его сосъ настоящее благополучіе, понеже находишь одну богиню готову да те направи благополученъ, и едно царство кое ти приноси она сама.

Богиня я приложи при тья рѣчи и други долги разговоры, за да покаже коликое е былъ Одиссей благополученъ като е былъ при нея: она приказа неговия приключенія въ пещеру Циклопа, Полифима, и Антифанта царя лестригонскаго: не заборава ни оно ва кое му се случи въ островъ Киркинъ, коя е дщеръ Солнца, и бѣды кои премина между Скилу и Харивду: представи му найпоследняя бури морскія, кои бѣше подигналъ по него Нептунъ, кога